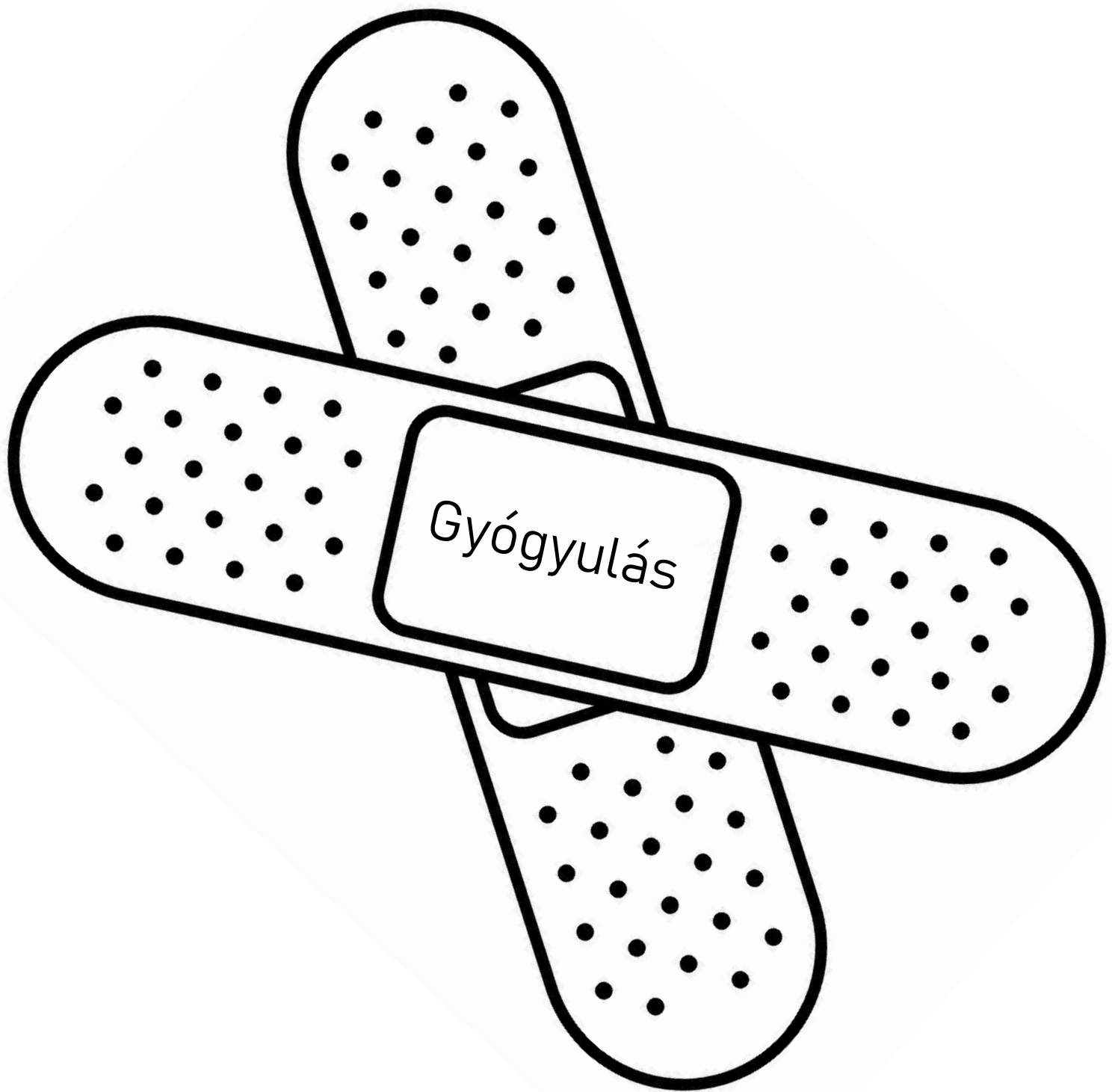

Tapolca és Vidéke Református Társegyházközség

@Tapolca és Vidéke Református Társegyházközség, 2022.

Szerző: Kádár Tamás György

„Fiam, figyelj szavaimra, hajtsd füledet mondásaimra! Ne téveszd szemed elől, őrizd meg azokat szíved mélyén, mert életet adnak azoknak, akik megtalálják, és gyógyulást egész testüknek.”

(Péld 4,20-22)

Nem mindig van jele annak, ha baj van. Csak megfakul a boldogság. Telnek a napok, és ahogy mondani szoktuk:

„túlélünk”.

Erősnek gondoljuk magunkat annyira, hogy megküzdjünk az étellel. Vannak jól bevált mondókáink, amik időről-időre kiségitenek: „a sorsom büntet”, „lesz ez még így se”, „egyszer fenn, egyszer lenn”... Elbagatellizálnánk fájdalmunk tárgyait: „nem is olyan fontos”. A tapéta mögött azonban eleven sebek lapulnak, melyek olykor felszínre törnek. Főként akkor, ha semmi sem foglalja le a figyelmünket.

Az ember büszke és makacs természet. Pont annyira vagyunk büszkék, hogy ne akarjunk tudomást venni a lelkünket nyomó terhekről. Még ha tudunk is róluk, inkább rejtegetjük őket. Pont annyira vagyunk makacsok, hogy ne kérjünk segítséget a leküzdésükben.

Vannak pillanatok, amikor elviselhetetlenek a terheink, de míg be nem telik a pohár, túlélési technikáinkat építgetjük. Például a jól bevált **bűnbakokat**: apa nem értékelt, anya nem szeretett, az emberek gonoszak, a világ embertelen, senki sem fogad el, manapság nem lehet megbízni senkiben sem.

Van még a tarsolyban: a **falaink**, amiket magunk köré építünk. A kényelem, ami kipárnáz. A pénz, a hatalom biztonságot jelentenek, legalábbis látszatra.

Menekülési technikáink is ezerfélék: elválok, szakítok, otthagynom, elfelejtem. Telik az idő, a kétségbeesést lassan felváltja a „minden mindegy” hozzáállás.

Csak hogy van egy másik út is. A gyógyulás útja.

Mázsás terheket cipelünk

A terheknek ezer nevet adhatnánk: trauma, fájdalom. Én viszont inkább a **seb** szót használom, mert a lelkünk hasonlóan működik testünkhöz, melynek sebei elfertőződve az egésztestet megbetegítik, hasonlóan lelkünk sérüléseihez.

Mindenkinek vannak sebek a lelkén, és amíg nem gyógyulnak, az ember nem lehet egészséges, nem lehet igazán boldog. Mindig van, ami megkeseríti az életet.

A legtöbb sebet ráadásul a hozzánk közel állóktól kapjuk. Nehéz erről beszélni is, mert minden seb mögött áll egy ember, akit mások sebeztek meg. Olykor még megérteni is nehéz a másik embert. Sőt, saját hibáinkat sem értjük igazán, még magunkban is annyiszor csalódunk.

Ahogy az idő telik, a sebek száma sokasodik, a teher egyre súlyosabb. Csak gördül és gördül lefelé a lavina, egyre több vétek, egyre több seb. Már csupán az, hogy Isten nélkül él az emberiség, az is megannyi sebet ejtett rajtunk. A fertőzés pedig csak gyúlik és gyúlik, míg végül az örökkévalóságra örökítjük. Ez egy ördögi kör.

Ha belegondolsz, a világon minden nehézséget és fájdalmat emberek okoznak. Szándékosan, vagy véletlenül. Könnyelműségből, vagy túlzott kötelességtudatból. Jó szándékkal, vagy ártó szándékkal. Hibákat követünk el, rossz döntéseket hozunk, amik hatással vannak önmagunkra és másokra.

Ezeket a döntéseinket pedig a bennünk elfertőződő sebek csak súlyosbítják. Elhomályosítják értelmünket, így már képtelenek vagyunk jól dönteni.

Szüleink bennünk okoztak sebeket, mi szüleinkben, majd társainkban, később házastársunkban, és sorolhatnánk. Ők aztán a kapott sebek hatására újabb bűnöket követnek el. De sebeket okozunk saját magunknak is, tovább mérgezve és sebezve lelkünket.

A vége mindig ugyanaz: Isten nélkül élünk. Ő úgy teremtette meg az embert, hogy az békében és boldogságban éljen. Ez az ő akarata velünk. Ezt a boldogságot mérgezte meg a bűn. Ha ez ellen az akarat ellen vétünk, **Isten ellen lázadunk**, akarva akaratlanul ellenszegülünk parancsának. „Ha pedig azt teszem, amit nem akarok, akkor már nem én teszem, hanem a bennem lakó bűn.” (Rm 7,20)

Isten nélkül a sebek csak gyarapodnak. Bármennyire is törekednénk rá, nem tudunk gyógyulni. A sebek képtelenné tettek rá. Szükség van tehát Isten beavatkozására.

A sebek a bűnökkel együtt gyarapodnak. Érezzük, tapasztaljuk, hogy nem múlnak, hanem ugyanúgy fájnak, végül a sebeink az egész életünket megbetegítik.

Mit teszünk tehát? Körülbástyázzuk. Túl sok volt már a sebből, a lelkünk nagyon fáj, így hát inkább körbe vesszük védelmi bástyákkal, hogy több sebet már ne kaphassunk. „Nincs szükségem senkire.” „Nem akarok komoly kapcsolatot.” „Nincs időm rá.” „Ő is ugyanolyan, mint az eddigiek.” „Nem hagyhatom, hogy bántsanak.”

Bebiztosítjuk, elszigeteljük a kis sérült lelkünket, hogy véletlenül se legyen több seb annál, mint amit elbírnánk viselni. Látszólag igazunk is van: ha senkit sem engedünk közel, nem is tud megsebezni. Az önvédelmi mechanizmus úgy tűnhet, hogy működik.

Az elszigeteltség nem gyógyít

Az önvédelem működik, de a sebek mégis érzékenyek. Az ütések nyoma ott marad. Az összeforrt csont sajogni kezd. A mély sebek elfertőződnek és idővel megbetegítenek.

Mint amikor valaki megszégyeníti minket. Néhány pillanatig tartó esemény, mégis úgy bennünk maradt, hogy halálunkig emlékezünk rá. Kerestünk jól hangzó kifogásokat, nyugtattuk magunkat, hogy nem számít. Az emlék mégis érzékeny, sőt olykor (a csöndben) belefájdul a lelkünk. Nem véletlen, hogy szeretjük lekötni a figyelmünket, mert ha nincs, ami elterelje, akkor érkeznek lelkünk segélykiáltásai.

Az igazság az, hogy egyáltalán nincs olyan seb, ami csak úgy eltűnne. Még a legkisebb sérülések is nyomot hagynak bennünk, a lelkünkön. Olyan ez, mint egy szöveget ütni a fába. Ha kihúzzák, attól még a nyoma ott marad. Ráadásul ha túl sok apró szöveget ütünk be, idővel a fa is elhasad.

A legtöbb sérülésre már nem is emlékezünk. Azt gondolnánk, tovaszálltak, pedig mélyen legbelül továbbra is mérgeznek minket. Vannak olyan súlyos sérülések, amiket az emberi agy egyenesen kizár magából. Túl nagy fájdalom, amit képtelenek vagyunk elhordozni. A Lélek egy darabja „karantén alá kerül” (a tudatalattiba).

Ez persze nem megoldás. A sebek ugyanúgy mérgeznek tovább, még ha le is nyomtuk őket. A tudat alatt hatással vannak ránk, meghatározzák döntéseinket. Megtanulunk velük együtt élni, de idővel elhatalmasodik az a bizonyos mérge a testünkben. A gyógyulás pedig lehetetlennek tűnik.

A pszichológia beszél arról, hogy az ember lelke emberi eszközökkel (gyógyszerek, terápia segítségével) is bizonyos mértékben gyógyulhat. Ezt nem tagadjuk. Isten ajándékokat adott az embereknek, mint például az ismeretet, melyet kamatoztatva a sebek emberi eszközökkel is bizonyos szinten gyógyíthatók. Ilyen ajándékok a teremtett világ kincsei, a munka öröme, a másik ember közelsége.

Abban azonban biztosak lehetünk, hogy ez a gyógyulás sosem lesz teljes. Mi sem bizonyítja ezt jobban, mint hogy az orvosok is lehetnek gyógyulatlan sebekkel teli emberek.

Létezik olyan, hogy egy seb tényleg, teljesen begyógyuljon? Lehet a folyamatos büntudattól szabadulnom?

Mit mond a Szentírás?

„Bízzál az Úrban teljes szívből, és ne a magad eszére támaszkodj! Minden utadon gondoldj rá, és ő egyengetni fogja ösvényeidet. Ne tartsd bölcsnek önmagadat, féld az Urat, és kerülöd a rosszat! **Gyógyulás** lesz ez testednek, és felüdülés csontjaidnak.” (Péld 3,5-8)

Gyógyulás. Felüdülés. Amikor ezeket a szavakat halljuk, rögtön előtör belőlünk a „szkeptikus hang”. Arról szól ez az idézet, hogy ne legyünk ilyen „büszke bolondok”. Isten pont nekünk szól. Neked, aki olvasod; és nekem, aki ezeket a sorokat írtam. Nekünk, akik inkább belekeseredünk a terheinkbe, hagyjuk, hogy elfertőződjenek a sebeink, mintsem hogy Istentől kérnénk segítséget.

A Biblia ugyanis azt állítja, hogy Isten képes begyógyítani a sebeinket. Azt mondja, hogy Isten, aki minket megalkotott,

kész arra, hogy újjáteremtsen minket. A fenti idézetben persze vannak a gyógyulásnak feltételei:

1. Bízzál az Úrban teljes szívből!
2. Ne a magad eszére támaszkodj!
3. Minden utadon gondolj rá!
4. Ne tartsd bölcsnek önmagadat!
5. Féld az Urat!
6. Kerüld a rosszat!

Hatból öt felszólítás arról szól, hogy **ne légy makacs**. A gyógyuláshoz vezető út ugyanis csak így lehetséges. De mit is jelent makacsnak lenni?

Lényegében ez is egy bástya a sebzett lelkünk körül. „Úgy sem fog működni.” Ez a bástya arról szól, hogy „ne hagyjam, hogy újabb csalódás érjen.” „Már megpróbáltam annyi mindent, egy sem vált be.” A Biblia tehát arra kér, ha gyógyulni akarsz, akkor ezt a bástyát bontsd le a lelked körül. **Adj esélyt Istennek**, bízz meg benne.

Mondhatnánk úgy is, hogy „higyj benne!” mert „Hit nélkül senki sem lehet kedves Isten előtt, mert aki az Istenhez járul, annak hinnie kell, hogy ő van, és **megjutalmazza** azokat, akik őt keresik.” (Zsid 11,6)

Hosszú folyamat ez, ami a hitre jutáskor kezdődik el. Isten és ember kapcsolatba kerül, az ő ereje pedig újjáteremti (az eredeti állapotába állítja vissza) a sebzett lelket. Ennek a gyógyulásnak fontos eszköze a Szentírás, melyen keresztül Isten munkálkodik. Helyreállítja az ezer sebből vérző lelket, aki aztán vele közösségben élhet boldogan, ahogy Isten megalkotta.

Van még valami. Tudom, furcsán hangzik, de Isten nem várja tőled, hogy az emberekben megbízz. Sőt, pont az ellenkezőjét mondja: „Ne bízzatok az emberben, hiszen csak lehelet van az orrában: mire lehet hát becsülni?” (Ézs 2,22)

Ez a „lehelet” azt a sebzett lelket jelenti, amivel együtt kell élnünk. Ami bármikor képes arra, hogy újabb és újabb károkat (sebeket) okozzon. Isten azt akarja, hogy legyünk tisztában azzal, hogy mások is sebeket hordoznak. Akinek a lelkén sebek vannak, az hibákat, bűnöket követ el.

Így lesz igaz az, hogy Isten a benne élő embernek valódi menedéke lesz, mert aki benne él, azt ő megóvja. Így tehát aki Istenben bíz és az ő akaratát követi, annak a lelkét Isten megóvja az újabb sérülésektől. Körbeveszi őt, menedéket nyújt a számára. Ha valaki vétkezik is ellenünk, Isten óvja az övét. Ez persze attól is függ, hogy az ember mennyire ragaszkodik Istenhez. **Aki az egész életét átadja, annak az egész élete védve lesz.**

Ez nem azt jelenti, hogy tartsd távol magad mindenkitől. Nem azt jelenti, hogy csak építsd tovább a bástyákat nyugodtan. Ezeket az emberi önvédelmeket, a bástyákat ugyanis le kell bontani, mert maga Isten a menedék.

Isten pedig szeretetre hív (Mt 22,39). **Ne bízz naivan a másik emberben, hanem szeresd őt!** Tele sebekkel és gyógyulásra vágyva. Tudd azt, hogy mások is sebekkel küzdenek, akárcsak te. Tudd azt, hogy milyen volt neked, amikor úgy érezted, magadra vagy utalva. Keress társakat, akik hozzád hasonlóan gyógyulni vágnak. Értsd meg a másik embert, aki ugyanúgy küzd, mint te magad. Vállalj közösséget másokkal, hogy együtt gyógyulhassatok!

Az első lépés

A gyógyulás első lépése, hogy az életünket átadjuk Istennek. Letesszük az orvos kezébe. Nem csak úgy felületesen, hanem minden sérüléssel és fájdalommal együtt. Átadjuk a másoktól kapott sebeket. Átadjuk neki azokat a sebeket is, melyeket mi okoztunk. Ezt nevezzük bűnbánatnak és megbocsátásnak. A kettő együtt teljes. Meglátni, miben szegültünk ellene Istennek és hogy milyen károk értek minket. „bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek” (Mt 6,12)

Jézus „Bűneinket maga vitte fel testében a fára, hogy miután meghaltunk a bűnöknek, az igazságnak éljünk: az ő sebei által gyógyultatok meg.” (Pt 2,24)

Nincs tehát miért szégyenkeznünk. Az út nyitva áll, mert Jézus lehetővé tette. Nincs más dolgunk, mint belátni és megvallani Istennek, hogy vétkeztünk. Isten kegyelmes azokhoz, akik őszintén megvallják neki bűneiket.

„Aki takargatja vétkeit, annak nem lesz jó vége, **aki pedig megvallja és elhagyja, az irgalmat nyer.**” (Péld 28,13)

Ezzel együtt viszont le kell tenni azokat a vétkeket (sebeket) is Isten elé, amelyeket ellenünk követtek el.

Jézus példázata a gonosz szolgáról (Mt 18,21-35) erre hívja fel a figyelmünket. Ha nekem Isten megbocsátott, nem tehetem meg, hogy én makacsul ragaszkodjak sebeimhez. Hosszú és nehéz út ez, de a tisztuláshoz elengedhetetlen. Milyen nehéz a velünk szemben elkövetett bűnököt megbocsátani! Ekkor ébredünk rá, hogy mi mit kértünk Istentől, hogy milyen nagy is az ő kegyelme felénk.

Isten gyógyít, mi elfogadjuk

Isten ezután a kezébe veszi sebzett lelkünket. Ahogy olvassuk igéjét és imádkozunk hozzá, az ő ereje átjárja lelkünket és a sebek lassan begyógyulnak.

Ezt az erőt nevezzük Szentléleknek, vagy más néven „Pártfogónak”. Az ő jelenléte, az újjászületés nem azt jelenti, hogy már meggyógyultunk. **Gyógyulunk** és a gyógyuláshoz szükséges erőt a Szentlélek biztosítja a számunkra.

A egész éppen ezért sosem a mi érdemünk. Szentlélek nélkül semmit sem ér a próbálkozás. Ezért ha netán újra a kezünkbe vennénk a gyepelőt, a Lélek eltávozik. Ha megmakacsoljuk magunkat, a gyógyulás lelassul, majd megáll, később pedig a sebek újra felszakadnak.

Nincs senki, aki célhoz ért volna. Addig így marad ez, amíg az Úr újra el nem jön. Éppen ezért „Vigyázzatok, testvéreim, senki ne szakadjon el közületek az élő Istentől hitetlen és gonosz szívvel.” (Zsid 3,12)

Egyébként a Biblia ezt nevezi áldásnak vagy átoknak. Annak az embernek, akinek az életében jelen van ez az erő, boldog lesz, „áldott” lesz, a gyógyulás útjára lépett. Ellenben akinek az életében a Szentlélek nincs jelen, annak az embernek az élete „átkozott” azok miatt a sebek miatt, amik képtelenek maguktól begyógyulni.

Ezért kell minden egyes nap arra törekedni, hogy a gyógyulás útján, Isten akaratának útján maradjunk. „... a lankadt kezeket és a megroskadt térdeket erősítsétek meg, és **egyenes ösvényen** járjatok, hogy a sánta meg ne botoljon, hanem inkább meggyógyuljon.” (Zsid 12,12-13)

Megtért bűnösök a gyógyulás útján

Aki a gyógyulás útján jár, az „üdvösség útján jár”. Isten gyógyító erejével jelen van az életében, de ez nem olyan dolog, amivel az ember rendelkezhet. Ebből az üdvösségből ki lehet esni. Nem lettünk beoltva a bűn ellen. Aki újra fellázad Isten akarata ellen, az újra megtérésre szorul. Sérüléseink nem tűntek el csak úgy. Továbbra is kísértést jelentenek, ha nem figyelünk oda rájuk.

Ha valaki megtér az alkoholfüggőségből, az az ember továbbra is a testében hordozza korábbi bűneinek következményeit, de a hit által Jézussal már a gyógyulás útjára lépett. Így a hegek is, amiket kaptunk és okoztunk, nem tűnnek el nyomtalanul, de ha kitartóan figyelünk Istenre, lelkünk egyre megerősödik.

Ebben a dologban valóban működik a matematika: minél több Bibliával töltött óra, annál erősebb lélek. Ahogy a Bibliánk rongyosodik, szétesik, úgy rakja össze Isten az életünket. Minél jobban odafigyel valaki Istenre, annál inkább megerősödik. Az ellentéte is igaz azonban: ha valaki megfélekedzik a „lényegről”, annak az embernek meggyengül a hite is. „Aki tehát azt gondolja, hogy áll, vigyázzon, hogy el ne essék!” (1Kor 10,12)

Ezért rendkívül fontos „naprakészen tartani” hitünket, munkálni az üdvösséget minden egyes nap. A kegyelemből ugyanis ki lehet esni. „Ezért tehát még jobban kell figyelniük a hallottakra, hogy valamiképpen el ne sodródjunk.” (Zsid 2,1) De aki mindvégig kitart, az végül győzedelmeskedni fog a halál fölött is Krisztussal!

A Biblia örömhír

Az írás nem valamiféle csodaszer, varázsital, amitől hirtelen minden nehézség elmúlik. Időt és odafigyelést igényel, ahogy az életünk sem fekete-fehér. Mindenki más és más nehézségekkel küzd, de a Szentírást pont azért írták, hogy minden ember a maga élethelyzetében **találhassa meg** benne a gyógymódot. Ettől különleges ez a könyv. Nincs olyan ember, akihez ne szólna, aki ne ismerné fel benne önmagát.

Ezért nem lehet taláalomra ígékre rámutatni, hogy „Na, ez majd választ ad nekem!” A Szentírás életekről szól: ahogy egy ember életét sem lehet egyetlen perc alapján megítélni, úgy nem való a Biblia arra, hogy taláalomra ígéket ragadjunk ki belőle. Aki belemélyed, az talál igazi válaszokra.

Hogyan olvassam Isten igéjét?

A Bibliát sok különböző élethelyzetben lévő ember írta. Éppen ezért vannak olyan könyvek benne, amiket a sebes lélek még nem tud megérteni. Később megnyílik majd az egész Biblia a számunkra, de nem mindegy, hol kezdjük el.

A **Zsoltárok könyvét** például pont olyan emberek írták, akik nehéz élethelyzetben voltak. A **Példabeszédek könyve** olyan bölcsességeket tartalmaz, melyek segítenek eligazodni Isten akarata felől. **Az evangéliumok** (Máté, Márk, Lukács, János ev.) a tanítványok visszaemlékezése Jézusról. Tele van sebekkel és gyógyulással. Erővel és reménységgel.

Sok különböző könyv, sok különböző élet és sors. Nehéz közöttük eligazodni. Ne szégyelld, ha nem megy, ha nem érted! Kérj segítséget olyanoktól, akik jobban ismerik nálad!

SZÉTESŐS ÖSSZERAKOTT BIBLIA ÉLET

Látogass el honlapunkra!

reftapolca.hu

8300 Tapolca, Darányi I. u. 2.

30/2004810

87/687150

